

PARAFIE UTWORZONE W DZIESIĘCIOLECIU ARCHIDIECEZJI WARMIŃSKIEJ 1992–2002*

W pierwszym dziesięcioleciu istnienia Archidiecezji Warmińskiej od 25 marca 1992 roku do 25 marca 2002 roku Ksiądz Arcybiskup, Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz utworzył 31 nowych parafii i na nowo obsadził dwie dawne.

I. OLSZTYN-LIKUSY — NMP WSPOMOŻYCIELKI WIERNYCH (29 VI 1992)

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wydanym w Uroczystość Ześłania Ducha Świętego, w dniu 7 czerwca 1992 roku, wydzielił z parafii św. Wawrzyńca w Olsztynie-Gutkowie ulice: Bałtycką od nr 24 do 85, Brzozową, Kardynała Hozjusza, Jagodową, Kajakową, Krańcową, Letniskową, Łabędzią, Pływacką, Rakową, Redykajny, Wakacyjną, Wczasową, Wędkarską, Wodną i Żbiczą, tworząc z nich rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Wspomożycielki Wiernych. Dekret wszedł w życie w uroczystość św. Piotra i Pawła Apostołów, dnia 29 czerwca 1992 roku. Pierwszym proboszczem został ks. Stanisław Rusiniak SDB. Parafia liczyła około 1264 wiernych i od początku powierzona została Inspektorii Warszawskiej Towarzystwa Salezjańskiego, chociaż umowa powierzenia została podpisana 6 października 1998 roku. Kościołem parafialnym stał się dotychczasowy kościół filialny, powstały w latach 1978–1980 na skutek rozbudowy wiejskiej kaplicy, dokonanej przez ks. Jana Sposoba SDB. Wizytacja pasterska w 1995 roku wykazała, że parafia ma przyrost naturalny rzędu 6,3 promille. Drugim proboszczem parafii został z dniem 1 lipca 1998 roku ks. mgr Tadeusz Pawluk SDB, imiennik i bratanek Protonotariusza Apostolskiego, ks. prof. dr hab. Tadeusza Pawluka, kapłana archidiecezji warmińskiej.

* Artykuł oparty na aktach parafii w Kurii Metropolitalnej Archidiecezji Warmińskiej, które z czasem przejdą do Archiwum Akt Nowych w Archiwum Archidiecezji Warmińskiej w Olsztynie, przy ul. Kopernika 47.

II. SZCZYTNO — CHRYSTUSA KRÓLA (1 VII 1992)

Dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego podpisanym w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, dnia 7 czerwca 1992 roku, przez wydzielenie z parafii św. Stanisława Kostki powołana została do życia rzymskokatolicka parafia pod wezwaniem Chrystusa Króla w Szczytynie. Dekret wszedł w życie z dniem 1 lipca 1992 roku. Parafia objęła południowozachodnią część miasta Szczytyna. Jej północną granicę stanowią tory linii kolejowej Olsztyn – Szczytyno, granicę wschodnią ulice Marii Curie-Skłodowskiej i Wielbarska, których obie strony weszły w skład nowej parafii, a także miejscowości Sedańsk i Leśny Dwór. Parafia otrzymała niebo, ziemię i dusze. Wybudowała tymczasowy kościół oraz stałą plebanię. Pierwszym jej proboszczem i budowniczym został ksiądz mgr Mirosław Rudoman.

W Wielki Wtorek, 6 kwietnia 1993 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński na prośbę mieszkańców dokonał korekty granic, odłączając ulice Bohaterów Stalingradu, Boczna, Osuchowskiego, Kochanowskiego, Krótką i Nowowiejskiego od parafii Chrystusa Króla i włączając ponownie do parafii św. Stanisława Kostki w Szczytynie. Liczba wiernych po korekcie wyniosła 4023. Wizytacja pasterska przeprowadzona w 1997 roku wykazała, iż parafia jest rozwojowa. Jej przyrost naturalny wynosi około 8,5 promile.

III. LIDZBARK WARMIŃSKI — ŚW. ANDRZEJA BOBOLI (1 VII 1992)

W uroczystość Zesłania Ducha Świętego, dnia 7 czerwca 1992 roku, dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego utworzona została rzymskokatolicka parafia pod wezwaniem Świętego Andrzeja Boboli w Lidzbarku Warmińskim, przez wydzielenie z parafii św. Piotra i Pawła ulic: Astronomów, Dąbrowskiego, Majowej, Polnej, Rolnej, Słonecznej i Warszawskiej, oraz miejscowości: Koniewo (wieś i majątek), Nowa Wieś Wielka i Wielochowo. Dekret wszedł w życie dnia 1 lipca 1992 roku. Parafia otrzymała niebo, ziemię i około 2900 dusz. Wszystko inne musiała sama sobie wybudować. Pierwszym proboszczem i budowniczym został ks. Marian Piotrowski. Parafia jest rozwojowa. Wizytacja pasterska z roku 1993 wykazała przyrost naturalny około 6,9 promile, a pięć lat później, w 1998 roku 7,3 promile.

IV. OSTRÓDA — ŚW. FAUSTYNY KOWALSKIEJ (1 VII 1993)

W dniu 14 maja 1993 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem nr 485/93 powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Świętej Faustyny Kowalskiej w Ostródzie, wydzielając z parafii św. Dominika Savio Osiedle Plebiscytowe oraz miejscowości: Warlity Wielkie, Międzyzlesie i Zwierzewo. Parafia otrzymała niebo, ziemię i 2360 dusz. Dekret wszedł w życie 1 lipca 1993 roku. Pierwszym proboszczem został ks. mgr Władysław Szmul, który wybudował kościół wraz z plebanią. Wizytacja pasterska w roku 1994 wykazała, że parafia ma przyrost naturalny 3,8 promile.

Dekretem z 24 czerwca 1994 roku, wchodzącym w życie dnia 1 lipca 1994 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński powiększył parafię św. Faustyny Kowalskiej w Ostródzie dołączając pozostałą część parafii św. Dominika Savio położoną na wschód od drogi międzynarodowej nr 7, a mianowicie koniec ulicy Olsztyńskiej (nr 36 i 55), ulicę Spokojną oraz miejscowość Lubajny z koloniami, Państwowym Gospodarstwem Rolnym oraz Nowym Siedliskiem. Dekret zobowiązywał do budowy kaplicy w Lubajnach. Na prośbę mieszkańców domy położone przy ulicy Olsztyńskiej nr 34, 34-A, 36 oraz 55 zostały dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego z dniem 1 stycznia 1995 roku przywrócone parafii św. Dominika Savio w Ostródzie.

W Lubajnach pobudowany został kościół pod wezwaniem Matki Boskiej Fatimskiej, który dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego z dnia 13 kwietnia 1996 roku został zatwierdzony jako Sanktuarium Dekanalne. Ksiądz Arcybiskup Metropolita pisał: *Niech Matka Boska, która upodobała sobie Lubajny i tak cudownie wsparła budowę kościoła, wyprasza modlącemu się Ludowi Bożemu wszelkie łaski dla duszy i ciała.*

Z dniem 1 lipca 1997 roku powstał Dekanat Ostróda II, którego pierwszym dziekanem został proboszcz parafii św. Faustyny Kowalskiej, ks. mgr Władysław Szmul. Wizytacja pasterska w 1999 roku wykazała, że parafia św. Faustyny jest rozwojowa, liczy 2988 wiernych i ma przyrost naturalny rzędu 7,2 promile.

V. KĘTRZYN — ŚW. JACKA (1 VII 1993)

Dekretem z dnia 20 maja 1993 roku, nr 536/93, Arcybiskup Metropolita Warmiński wydzielił z kętrzyńskich parafii św. Katarzyny oraz św. Jerzego rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Jacka. Z dniem 1 lipca 1993 roku w skład parafii weszły ulice: Poznańska nr 21–23 i 32–54, Żeromskiego, Kwiatowa, Kołłątaja, Sienkiewicza, Broniewskiego, Brzozowa, Dębowa, Klonowa, Sosnowa, Świerkowa, Sikorskiego, nr 59–81 i 66–98, Gdańska, Kasztanowa, Góra i Łąkowa, oraz miejscowości: Rataje, Gnatowo, Gałwuny, Koskajmy, Kotki, Olszany, Marszewo, Filipówka, Grabno, Nowy Młyn, Smokowo, Biedaszki Małe, Biedaszki Duże i Trzy Lipy. Parafia otrzymała niebo, ziemię i około 4000 dusz, wszystko inne musiała sobie sama pobudować. Pierwszym proboszczem został mianowany ks. mgr Andrzej Orłowski, który wybudował kościół parafialny wraz z plebanią, według projektu architekta Antoniego Cieloszczyka z Pizy. Z dniem 1 lipca 1996 roku parafia otrzymała wikariusza w osobie ks. mgr Stanisława Dźwila. Wizytacja pasterska z 1996 roku wykazała, że parafia jest rozwojowa i ma przyrost naturalny rzędu 6,75 promile. Z dniem 1 lipca 1998 roku nastąpiła zmiana na stanowisku wikariusza. Nowym współpracownikiem został ks. mgr Andrzej Preuss. Konsekracji wybudowanego kościoła dokonał Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz w dniu 6 października 1999 roku. Jeden dzwon poświęcił biskup Julian Wojtkowski 21 marca 1999 roku, aby zadzwonił już na konsekrację kościoła, drugi natomiast biskup Jacek Jezierski 29 kwietnia 2001 roku.

VI. BIESAL — NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP (1 VII 1993)

Proboszcz rzymskokatolickiej parafii pod wezwaniem Narodzenia NMP oraz kustosz Sanktuarium Maryjnego w Gietrzwałdzie, ks. Jan Brzozowski CRL, w dniu 20 lipca 1992 roku złożył Arcybiskupowi Metropolicie Warmińskiemu wniosek o utworzenie parafii w Biesalu, przez wydzielenie części parafii Gietrzwałd, powierzonej Zakonowi Kanoników Regularnych Laterańskich. Ksiądz wizytator dr Stanisław Więzik CRL w dniu 14 kwietnia 1993 roku pisał: *Mając na uwadze dobro duchowe Ludu Bożego, Rada Wizytatora na spotkaniu w dniu 13 kwietnia 1993 roku wyraziła zgodę na utworzenie parafii w Biesalu z wydzielonej części parafii Gietrzwałd. Zakon nasz tę część parafii opuści 30 czerwca 1993 roku*

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 29 maja 1993 roku powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w miejscowości Biesal. W skład parafii z dniem 1 lipca 1993 roku weszły wsie: Biesal, Dłużki, Grazymy, Guzowy Piec, Guzowy Młyn, Jadaminy, Lobkajmy, Łęguty, Podlejski, Rapaty i Śródka, oraz Mańki, Gębiny, Kapity, Makruty, Mitelki, Mycyny, Samogowo i Witulty. Miejscowości te należały uprzednio do czterech parafii, a mianowicie: Gietrzwałd, Olsztynek, Stawiguda i Sząbruk.

Kościółem parafialnym stał się dotychczasowy kościół filialny Niepokalanego Poczęcia NMP w Biesalu. Na terenie parafii znalazł się zabytkowy kościół św. Mikołaja w Mańkach, kaplica Domu Pomocy Społecznej w Grazymach oraz miejsce stałego odprawiania Mszy Świętej w Łęgutach. Pierwszym proboszczem został mianowany ks. Leszek Niedźwiedź. Wizytacja pasterska z 1995 roku wykazała, że parafia liczy 1291 wiernych i jest rozwojowa, gdyż przyrost naturalny wynosi 7,2 promile. Wizytacja z 2001 roku wykazała liczbę 1348 wiernych i spadek przyrostu naturalnego do 2,96 promile.

Ponieważ starania o budowę kaplicy w Łęgutach nie odniosły skutku, za zgodą Biskupa Diecezji Mazurskiej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, ks. mgr Rudolfa Bażanowskiego, w dniu 15 października 2001 roku została zawarta wobec notariusza Bolesława Piotrowskiego w Olsztynie na Starym Mieście umowa użyczenia przez ewangelicko-augsburską parafię w Ostródzie jej kościoła w Łęgutach dla rzymskokatolickich nabożeństw parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Biesalu. Arcybiskup Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz umowę tę w dniu 16 października 2001 roku potwierdził i polecił ks. proboszczowi parafii Biesal sprawowanie Eucharystii w kościele ewangelicko-augsburskim w Łęgutach w dniach i godzinach zapisanych w aneksie do umowy użyczenia.

VII. NIDZICA — BŁ. BOLESŁAWY LAMENT (1 VII 1993)

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 5 czerwca 1993 roku ustanowił rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Bolesławy Lament w Nidzicy. Dekret wszedł w życie 1 lipca 1993 roku. Z parafii Niepokalanego Poczęcia NMP i św. Wojciecha w Nidzicy wydzielone zostały, a do nowej parafii włączone,

ulice: Bałtycka, Bukowa, Bursztynowa, Cegielniana, Dębowa, Findera Pawła (do Zielonej), Górna, Jesionowa, Klonowa, Kochanowskiego, Kozłowskiego, Krasińskiego (do Zielonej), Krótka, Krucza, Krzemowa, Kwiatowa, Plac Lotników, Marchlewskiego, Miodowa, Mokra, Morelowa, Narutowicza, Nowomiejska, Nowotki, Pierwszego Maja (od Sprzymierzonych do Zielonej), Pawia, Płatynowa, Plac Pokoju, Porzeczkowa, Prusa, Plac Róż, Słoneczna, Spacerowa, Sprzymierzonych, Srebrna, Śliwkowa, Świerkowa, Wilcza, Wiśniowa, Wyspiańskiego, Żłota, Żwirowa, Żywiczna; a nadto wsie Nibork i Waszulki. Parafia otrzymała ziemię, niebo i 2670 dusz, resztę musiała sobie sama wybudować. Pierwszym proboszczem został ks. mgr Adam Turek. Dolny kościół poświęcił biskup Julian Wojtkowski 12 listopada 1994 roku. Na kościół górny przeniesiona została stalowa konstrukcja hali z Kozłowa. Wizytacja pasterska przeprowadzona przez księdza biskupa dr Jacka Jezierskiego w dniu 29 czerwca 1999 roku wykazała już 2951 wiernych i udowodniła, że parafia jest rozwojowa, gdyż ma 9,6 promile przyrostu naturalnego.

VIII. OSTRÓDA — ŚW. JANA BOSKO (1 VII 1993)

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 6 czerwca 1993 roku powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Jana Bosko Kapłana w Ostródzie i powierzył ją na stałe Warszawskiej Prowincji Towarzystwa Salezjańskiego (Księża Salezjanów). W dniu 1 lipca 1993 roku w skład nowej parafii weszły dwa osiedla miasta Ostródy: Osiedle Drwęckie i Osiedle Mrongowiusza, oraz miejscowości: Wałdowo, Fiugajny (Czerwona Karczma) i Kaczory. Parafia otrzymała oprócz ziemi, nieba i 2640 dusz także kaplicę w Kaczorach oraz mieszkanie dla duszpasterzy w domu zakonnym Towarzystwa Salezjańskiego w Ostródzie, przy kościele św. Dominika Savio. Pierwszym proboszczem został ks. Stanisław Szestowski SDB. Z dniem 1 lipca 1994 roku mianowany został wikariusz w osobie ks. Krzysztofa Kostrzewy SDB. Dnia 4 sierpnia 1997 roku nowym proboszczem został ks. Andrzej Kurto SDB. Wizytacja pasterska z roku 1999 wykazała, że parafia liczy 2230 dusz i jest rozwojowa, bo ma roczny przyrost naturalny 8,4 promile.

IX. OSTRÓDA — ŚW. MARCINA (1 VII 1993)

Przez wydzielenie z macierzystej parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Ostródzie powstała dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego z dnia 17 czerwca 1993 roku rzymskokatolicka parafia pod wezwaniem św. Marcina z Tours Biskupa w Ostródzie. Dekret wszedł w życie dnia 1 lipca 1993 roku. W skład nowej parafii weszły z miasta Ostródy ulice: Ignacego Paderewskiego, Łalki, Bolesława Prusa, Cypriana Norwida, Jagienki, Stanisława Moniuszki, Jana Kilińskiego, Grunwaldzka 19–35 i 18–74, Warmińska, Składowa, Stefana Żeromskiego, Józefa Piłsudskiego 12 i 27, Władysława Jagiełły 1, 2, 2-A, 2-B, oraz miejscowości: Górki, i Wólka Lichtańska. Parafia otrzymała niebo i ziemię z 4144 mieszkańcami. Pierwszym proboszczem został ks. Roman Gałęzowski. Wizytacja pasterska w roku

1999 wykazała, że parafia liczy około 3500 katolików i jest rozwojowa, gdyż ma 4,4 promile rocznego przyrostu naturalnego.

X. OLSZTYN — ŚW. MAKSYMILIANA KOLBE (1 VII 1994)

Starania rozpoczęły się wnioskiem Kurii Biskupiej Diecezji Warmińskiej do architekta miejskiego w Olsztynie z dnia 7 listopada 1990 roku o wskazania lokalizacyjne dla *Kaplicy Misji Dworcowej pod wezwaniem Błogosławionego Rafała Kalinowskiego w Olsztynie*, w okolicy Dworca Głównego Polskich Kolei Państwowych i Państwowej Komunikacji Samochodowej przy ulicy Lubelskiej. Wniosek przewidywał 500 m² pod kaplicę i 200 m² pod kapelanię, razem 700 m² powierzchni.

Na patrona misji dworcowej przewidziano św. Rafała Kalinowskiego, gdyż misja miała być powierzona Zakonowi Karmelitów Bosych, którzy mieli roztoczyć opiekę duchową nad Karmelem w Spręcowie, czyli tamtejszym klasztorem Sióstr Karmelitanek Bosych.

Ostatecznie zgodę na objęcie parafii przydworcowej i wybudowanie nowej świątyni wraz z klasztorem w Olsztynie wyraziło dnia 17 lutego 1994 roku definitorium, czyli Rada Prowincjalna Ojców Franciszkanów Konwentualnych, Prowincji Świętego Maksymiliana Kolbe w Gdańsku.

Ponieważ nowa parafia miała powstać przez wydzielenie z dwu istniejących już w Olsztynie parafii: diecezjalnej Najświętszego Serca Jezusowego oraz z powierzonej na stałe Warszawskiej Prowincji Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów parafii Matki Boskiej Ostrobramskiej, konieczna stała się zgoda także i tego Zakonu. Minister Prowincjalny, brat Kazimierz Synowczyk OFMCap., odpisał 17 marca 1994 roku: *wyrażam moją radość z nowej inicjatywy duszpasterskiej. Cieszę się także z tego, że tę inicjatywę podejmują Bracia Franciszkanie Konwentualni. W ten sposób franciszkańska obecność jeszcze się wzbogaci.*

Nowa parafia otrzymała jako patrona św. Maksymiliana Marię Kolbego, w 100-lecie jego urodzin. W kaplicy adoracji Najświętszego Sakramentu umieszczony został obraz bł. Doroty z Mátów, rekluzy kwidzyńskiej, wzoru świeckiej osoby rozmodlonej przed Najświętszym Sakramentem, zgodnie z pismem Ojca Prowincjała Mansweta Wardyna OFMConv z dnia 16 marca 1994 roku.

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z Wielkiego Czwartku, dnia 31 marca 1994 roku, wchodzącym w życie 1 lipca 1994 roku, powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Maksymiliana Kolbe w Olsztynie i powierzył ją na stałe Gdańskiej Prowincji Świętego Maksymiliana Kolbe Ojców Franciszkanów Konwentualnych. W skład parafii wszedł Plac 3 Maja oraz ulice: Lubelska, Towarowa, Stalowa, Żelazna, Gizewiusza, Składowa, Przemysłowa, Dworcowa nr 1, 2, 4, 6, 8, Kętrzyńskiego 11, 9, 7, oraz Jasna. Granice parafii przebiegają Placem 3 Maja, linią kolejową do końca ul. Lubelskiej, ulicą Budowlaną, Towarową, Kętrzyńskiego do nr 7 i Jasną do Placu 3 Maja. Parafia otrzymała niebo, ziemię i 2133 dusze. Wszystko inne miała sama sobie wybudować. Pierwszym proboszczem został o. mgr Kazimierz Trzeciński OFMConv.

Wizytacja pasterska przeprowadzona w roku 1996 wykazała przyrost naturalny w wysokości 5,6 promile, a więc parafia jest rozwojowa. Parafia ma już kaplicę tymczasową i klasztor. Docelowo będzie miała pomieszczenia misji dworcowej, służące pomocą bezdomnym żyjącym na dworcu PKP i PKS.

XI. OLSZTYN — ŚW. WOJCIECHA (1 VII 1994)

Także i tu starania rozpoczęły się wnioskiem Kurii Biskupiej Diecezji Warmińskiej do architekta miejskiego w Olsztynie z dnia 7 listopada 1990 roku o wskazania lokalizacyjne, mianowicie dla *Rzymskokatolickiej Parafii pod wezwaniem św. Wojciecha w Olsztynie na Osiedlu Mleczna*. Wniosek przewidywał 600 m² pod kościół, 300 m² pod plebanię i 300 m² pod dom parafialny, razem 1.200 m² powierzchni.

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z 4 maja 1994 roku, który wszedł w życie dnia 1 lipca 1994 roku wydzielił z parafii współkatedralnej św. Jakuba południową część Osiedla Podgródzie z istniejącymi już ulicami: Gałczyńskiego, Iwaskiewicza i Rymkiewicza, oraz projektowanymi: Martuszeńskiego, Sępolowskiej i Stępowskiego, tworząc z nich rzymskokatolicką parafię, najpierw pod wezwaniem bł. Urszuli Ledóchowskiej, a potem pod wezwaniem św. Wojciecha Biskupa i Męczennika, w Olsztynie. Parafia otrzymała niebo, ziemię z 3900 mieszkańcami, o resztę stara się sama. Pierwszym proboszczem został ks. mgr Krzysztof Jabłoński.

Ksiądz biskup dr Jacek Jezierski zapisał nazajutrz: *Dnia 2 lipca 1994 roku — na ustne polecenie Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego — dokonałem poświęcenia placu pod budowę kościoła dla parafii pod wezwaniem św. Wojciecha w Olsztynie. Odprawiłem Mszę św. koncelebrowaną z pierwszym proboszczem parafii, Ks. Mgrm Krzysztofem Jabłońskim. Po pozdrowieniu wiernych dziekan, Ksiądz Infułat Julian Żołnierkiewicz, odczytał dekret erygujący parafię oraz nominujący proboszcza. Zamiast aktu pokutnego odbyło się poświęcenie krzyża i placu oraz pokropienie wodą święconą zebranych niezbyt licznie wiernych. Ewangelię odczytał proboszcz Parafii-Matki to znaczy Katedry św. Jakuba, Ksiądz Prałat Tadeusz Borkowski. Formularz Mszy o św. Wojciechu. Homilia zawierała argumentację: racje pastoralne za tworzeniem nowej wspólnoty parafialnej. We Mszy polowej na placu budowy, obok Księży Proboszczów Olsztyna i parafian, wzięli również udział: Radni nowej kadencji do Rady Miejskiej (Dr A. Sarna, Dr J. Bagiński, Mec. K. Urbanowicz oraz Plk. Szkudlarek WP).*

W dniu 1 lipca 1995 roku obowiązki wikariusza objął ks. mgr Stanisław Dźwil.

Z dniem 1 stycznia 1996 roku parafia powiększyła się o wschodnią pierzeję ulicy Warszawskiej bez nr 107 i następnych, oraz północną pierzeję ulicy Tuwima od ulicy Warszawskiej do rzeki Łyny.

W wigilię uroczystości patronalnej parafii, dnia 22 kwietnia 1996 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński dokonał poświęcenia kamienia węgielnego pod kościół i wmurowania aktu erekcyjnego, w obecności archiprezbitera ks. dr. Juliana Żołnierkiewicza, fundatora ks. Jerzego Górnego, proboszcza ks. Krzysztofa Jabłoń-

skiego, wikariusza ks. Stanisława Dźwila, architekta Kazimierza Grządki oraz konstruktora Zenona Drabowicza.

W dniu 1 lipca 1996 wikariuszem parafii został ks. mgr Wiesław Zagórowski. Wizytacja pasterska przeprowadzona w tymże 1996 roku wykazała, że kościół jest w budowie, parafia liczy 3576 wiernych i jest rozwojowa, gdyż ma 7,3 promile przyrostu naturalnego.

W dniu 27 kwietnia 1997 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński dokonał poświęcenia nowo zbudowanego kościoła parafialnego. Dnia 1 lipca tegoż 1997 roku wikariat objął ks. mgr Tomasz Kowalski.

Dnia 27 czerwca 1998 roku pani Jadwiga Biała została mianowana *Prezesem Zarządu Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej w Parafii Świętego Wojciecha w Olsztynie*.

Z dniem 25 czerwca 1999 roku proboszczem został ks. prałat dr Stanisław Kozakiewicz, obejmując kościół parafialny już wybudowany. W dniu 1 lipca 1999 roku obowiązki wikariusza objął ks. mgr Tomasz Łojek, a dnia 6 września tegoż 1999 roku rezydentem przy parafii został ks. dr Mariusz Falk.

30 grudnia 1999 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński zatwierdził na trzy lata skład Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej. W dniu 3 stycznia 2000 roku nastąpiło zatwierdzenie Statutów obu Rad Parafialnych.

Z dniem 1 lipca 2001 roku przybył do parafii drugi wikariusz, ks. mgr Stanisław Zarzycki, w miejsce wyjeżdżającego na stypendium habilitacyjne do Niemiec rezydenta, ks. dr Mariusza Falka. W dniu 1 grudnia 2001 roku nastąpiła zmiana na stanowisku proboszcza. Ksiądz prałat dr Stanisław Kozakiewicz został przeniesiony przez Arcybiskupa Metropolite Warmińskiego na stanowisko Dyrektora Instytutu Kultury Chrześcijańskiej imienia Papieża Jana Pawła II, a proboszczem parafii św. Wojciecha w Olsztynie został ks. prałat mgr lic. Andrzej Zieliński, Kanclerz Kurii Metropolitalnej Archidiecezji Warmińskiej.

XII. KANIGOWO — PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO (1 VII 1994)

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 21 czerwca 1994 roku, wchodzącym w życie 1 lipca tegoż 1994 roku, powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Podwyższenia Krzyża Świętego w Kanigowie, obejmującą miejscowości: Kanigowo, Gniadki, Kamionka, Pawliki, Siemiątki, Ważyny, Zabłocie Kanigowskie i Zagrzewo. Kościołem parafialnym stał się zabytkowy kościół Podwyższenia Krzyża Świętego w Kanigowie, a mieszkaniem proboszcza plebania w Kanigowie, przekazana Kościołowi na własność orzeczeniem Komisji Majątkowej z dnia 14 kwietnia 1992 roku. Pierwszym proboszczem mianowany został ks. Bogdan Mieszczanowicz. Wizytacja pasterska w 1999 roku wykazała liczbę 940 wiernych i 8,9 promile przyrostu naturalnego, a więc parafia jest rozwojowa.

Kaplica w dawnej świetlicy PGR Zagrzewo otrzymała 5 sierpnia 1994 roku odpust zupełny w uroczystość patronalną św. Krzysztofa.

Po tragicznej śmierci w dniu 19 sierpnia 1995 roku pierwszego proboszcza, na skutek wypadku samochodowego, nowym proboszczem z dniem 30 września 1995

roku został ks. Jerzy Olechnowicz. W dniu 1 lipca 1997 roku trzecim z kolei proboszczem został mianowany ks. Jan Szytygiel.

Dnia 7 marca 1999 roku ks. biskup dr Jacek Jezierski poświęcił plac pod budowę kaplicy św. Krzysztofa w Zagrzewie.

XIII. KROSNO — NAWIEDZENIA NMP I ŚW. JÓZEFA (1 XI 1994)

W Święto Łukasza Ewangelisty, dnia 18 października 1994 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wchodzącym w życie z dniem 1 listopada 1994 roku powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny i św. Józefa w Krośnie koło Ornety. Granice jej objęły miejscowość Krosno wraz z koloniami, należącą odwiecznie do parafii św. Jana Chrzciciela w Ornecie. Kościołem parafialnym został zabytkowy kościół barokowy, a plebania i kancelaria parafialna znalazły pomieszczenie w zabytkowym budynku Sanktuarium Maryjnego w Krośnie, stanowiącym ongiś Dom Księży Emerytów Diecezji Warmińskiej. Pierwszym proboszczem został ks. mgr Andrzej Krużycki.

Z krążanków kościoła dwa późnobarokowe ołtarze, a mianowicie nastawy i rzeźby, w tym św. Antoniego i św. Franciszka, ornamentowane skrzydła ołtarzowe, dwa obrazy ołtarzowe oraz konfesjonał zostały w kwietniu 1995 roku przekazane do odbudowanego po zniszczeniach wojennych zabytkowego kościoła Franciszkanów w Kadynach, Diecezji Elbląskiej, w zamian za ołtarz przeniesiony przed 150 laty przez władze pruskie z Kadyn do sąsiadującego z Krosnem kościoła parafialnego w Opinie.

Wizytacja parafii przeprowadzona w 1998 roku wykazała liczbę 418 wiernych oraz 6,4 promile przyrostu naturalnego, co oznacza, iż parafia jest rozwojowa.

W grudniu 2000 roku zakończony został kapitalny remont zabytkowych organów przez firmę mgr inż. Andrzeja Kowalewskiego z Braniewa.

XIV. ŁABĘDNIK — MATKI BOSKIEJ ZWYCIĘSKIEJ (1 XI 1994)

Arcybiskup Metropolita Warmiński w dniu 27 października 1994 roku, dekretem wchodzącym w życie 1 listopada tegoż 1994 roku, powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Matki Boskiej Zwycięskiej w Łabędniku. W skład parafii weszły miejscowości: Łabędnik, Łabędnik Mały, Nuny, Maszewy, Wardomy, Kinkajmy, Gile oraz Glitajny, należące dotychczas do trzech sąsiednich parafii: św. Brunona w Bartoszycach, Wniebowzięcia NMP w Galinach i św. Anny w Sokolicy. Kościołem parafialnym stał się ponownie przedreformacyjny zabytkowy kościół gotycki pod wezwaniem Matki Boskiej Zwycięskiej w Łabędniku. Plebania znalazła pomieszczenie pod jednym dachem z kaplicą filialną w Kinkajmach. Pierwszym proboszczem mianowany został ks. Krzysztof Józefczyk.

Tytuł kościoła parafialnego jest powojenny i nawiązuje do postaci generała Jana Fryderyka von der Groebena, herbu własnego, dowódcy Wojsk Polskich cudzozie-

mskiego autoramentu, uczestnika odsieczy wiedeńskiej, podczas której dowodził piechotą na prawym skrzydle pod wodzą hetmana Stanisława Jana Jabłonowskiego. Za zdobyty namiot wezryra zakupił on trzy majoraty: w Łabędniku, Łodwigowie i Ponarach. Pomnik jego wznosi się w kościele w Łabędniku.

W dniu 6 marca 1995 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński powiększył parafię o miejscowości Matyjaski i Dębiany z parafii Sokolica.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Departament Wyznań, Wydział Funduszu Kościelnego, powiadomił proboszcza pismem z dnia 19 lipca 2001 roku o przyznaniu przez Zarząd Funduszu Kościelnego w dniu 28 czerwca 2001 roku dotacji w kwocie 10.000.- zł na generalny remont dachu świątyni. Pismo podpisała starsza księgowa Wydziału Funduszu Kościelnego, Departamentu Wyznań MSWiA, Jolanta Solecka.

W 1997 roku na prośbę księdza proboszcza Krzysztofa Józefczyka, popartą przez Arcybiskupa Metropolite Warmińskiego, Ojciec Święty Jan Paweł II odznaczył orderem *Benemerenti* zasłużonego parafianina, mgr inż. Józefa Maczugę.

XV. TUROWO — ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA (1 II 1995)

Parafia istniała w Turowie już w XIV wieku. Pierwotny kościół drewniany groził zawaleniem i w 1687 roku został zastąpiony wybudowanym i konsekrowanym pod wezwaniem Wniebowzięcia NMP przez biskupa pomocniczego chełmińskiego Jana Opalińskiego, właściciela majątku Turowo. Był to wówczas jedyny kościół katolicki dla wiernych powiatu nidzickiego i ostródzkiego i należał do dekanatu lubawskiego. W latach 1894–1895 wzniesiony został nowy kościół, pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia NMP, konsekrowany przez Biskupa Chełmińskiego Leona Rednera¹. Ostatnim przedwojennym proboszczem był ks. kanonik Anastazy Szudziński z Kurzętnika powiat Lubawa, który podczas II wojny światowej został aresztowany przez hitlerowców i uwięziony w obozie koncentracyjnym w Dachau, w barakach dla obywateli niemieckich. Kościół spalony podczas działań wojennych 1944/45 roku odbudował pod wezwaniem Świętego Michała Archanioła ksiądz proboszcz Jan Rodziewicz, rezydujący w Szkotowie.

Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz z dniem 1 lutego 1995 roku mianował proboszczem rzymskokatolickiej parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Turowie ks. mgr. Zbigniewa Żabińskiego, wyznaczając parafii siedzibę przy zabytkowym kościele filialnym w Gardynach, odbudowanym przez ks. proboszcza Eugeniusza Bracha, a włączając do parafii miejscowości: Dziurdziewo (z drugim kościołem filialnym), Kamionki i Wierzbowo, wyłączone z parafii Ruskowo.

Kolejnym proboszczem parafii Turowo został w dniu 1 lipca 1999 roku ks. mgr Grzegorz Górski.

¹ J. Obłąk, Turowo, w: Rocznik Diecezji Warmińskiej 1985, Olsztyn 1985, s. 324.

XVI. SZCZEPANKOWO — ŚW. ANTONIEGO PADEWSKIEGO (1 VII 1995)

We wspomnienie Świętych Męczenników Jana Fishera Biskupa i Tomasza More'a, dnia 22 czerwca 1995 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński wystawił dekret powołujący do życia z dniem 1 lipca 1995 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Antoniego Padewskiego w Szczepankowie, wydzielając dla niej z parafii w Durągu miejscowości: Bednarka, Głądy, Kitnowo, Miejska Wola, Ryn, Szczepankowo, a z parafii w Marwładzie miejscowości: Bartki, Dylewko, Dylewo, Jędrychowo i Płachawy. Dotychczasowy kościół filialny św. Antoniego Padewskiego w Szczepankowie stał się kościołem parafialnym, a kościół Matki Boskiej Pocieszenia w Dylewie pozostał nadal kościołem filialnym. Plebania i kancelaria parafialna znalazły pomieszczenie w dotychczasowym domu katechetycznym, przylegającym do kościoła w Szczepankowie. Pierwszym proboszczem został ks. Jerzy Woliński. Na terenie parafii w roku Wielkiego Jubileuszu powstała kaplica bł. Ojca Pio z Pietrelciny, dla mieszkańców wsi Bednarka i Ryn, z prawem przechowywania Najświętszego Sakramentu, w tabernakulum stanowiącym dar Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego. Wizytacja pasterska przeprowadzona przez ks. biskupa dr. Jacka Jezierskiego w 2001 roku wykazała, iż w parafii jest 970 wiernych. Parafia jest rozwojowa, gdyż ma imponujący przyrost naturalny w wysokości 11,5 promile. Z dniem 1 sierpnia 2001 roku proboszczem został ks. mgr Andrzej Tenus.

XVII. OLSZTYN — MATKI BOSKIEJ FATIMSKIEJ (1 VIII 1995)

Arcybiskup Metropolita Warmiński wystąpił 15 marca 1995 roku do Prezydenta Miasta Olsztyna z prośbą o przydzielenie działki „42 U (US)” pod budowę kościoła dla 5–7-tysięcznego osiedla na Pieczewie: ulicy Wincentego Witosa i terenu zabudowy położonego na południe od niej aż do szosy Butryńskiej.

W dniu 5 lipca 1995 roku, we wspomnienie św. Marii Goretti Dziewicy i Męczennicy, Arcybiskup Metropolita Warmiński wydał dekret, powołujący do życia z dniem 1 sierpnia 1995 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Matki Boskiej Fatimskiej w Olsztynie, w skład której weszła część parafii bł. Franciszki Siedliskiej, a mianowicie: ulica Wincentego Witosa i projektowane osiedle jego imienia oraz ulice: Ernsta Wiecherta nr 9 (Szkoła Podstawowa nr 31), 11, 13, 17, 19, 23, 25 (Społeczna Szkoła Podstawowa), 27, 29, 31, 35; Immanuela Kanta nr 40, 42, 44, 48, 52, 54, 56; z projektowanymi w rejonach tych ulic i numerów nowymi budynkami. Na pierwszego proboszcza już 5 czerwca 1995 roku powołany został ks. mgr Grzegorz Kurnatowski.

W dniu 6 sierpnia 1995 roku o godzinie 18:00 ksiądz biskup dr Jacek Jezierski poprowadził procesję z kościoła bł. Franciszki Siedliskiej na plac budowy przy ul. Witosa, poświęcił krzyż i plac budowy, oraz odprawił pierwszą Mszę św. Udział wzięli księża: infułat dr Julian Żołnierkiewicz, prałat mgr Bronisław Magdziarz, kanonik mgr Maksymilian Falk, proboszczowie mgr Grzegorz Kurnatowski i mgr Krzysztof Jabłoński, księża kondekanalni i około 200 wiernych.

Ksiądz dziekan prałat mgr Bronisław Magdziarz z pielgrzymki do Fatimy, gdzie przebywał w dniach 5–12 września 1995 roku przywiózł figurę Matki Boskiej Fatimskiej, która 13 października 1995 roku została procesjonalnie przeniesiona do budującej się kaplicy. Biskup Julian Wojtkowski poprowadził procesję, poświęcił budowę i odprawił Mszę Świętą. Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 14 kwietnia 1996 roku powołał do życia *Sanktuarium Matki Boskiej Fatimskiej Archiprezbiteratu Olsztyńskiego* w rzymskokatolickiej parafii pod wezwaniem Matki Boskiej Fatimskiej w Olsztynie na Osiedlu Witosza. Wizytacja pasterska z 1996 roku wykazała 1829 parafian.

Nocą 16/17 października 1996 roku spłonęły na skutek podpalenia deski budowlane. Nocą 20/21 października 1996 roku włamywacze ukradli wzmacniacz nagłośnienia i zdemolowali zakrystię oraz kancelarię parafialną.

Dekretem z dnia 6 czerwca 1997 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński włączył do Parafii bloki przy ulicy Sikiryckiego 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10 i 12 oraz bloki przy ulicy Gębika 11, 13, 20, 22, 24, 26, 28 i następne w budowie aż do końca. Bloki te należały przedtem do macierzystej parafii bł. Franciszki Siedliskiej.

13 października 2000 roku Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz dokonał poświęcenia kamienia węgielnego kościoła, znajdującego się już w budowie. Tabernakulum ufundował Stanisław Pierechod jako dziękczynne *votum* za 82 lata życia.

XVIII. PIERZCHAŁY — ŚW. MAŁGORZATY (1 I 1996)

Pierzchały po raz pierwszy wspomniane były w 1296 roku. W 1311 roku biskupi warmińscy założyli w Pierzchałach wieś na prawie chełmińskim. W 1341 roku biskup warmiński Henryk Fleming ustanowił w Pierzchałach parafię. Przed 1341 rokiem Pierzchały były siedzibą Kapituły Kolegiackiej, przeniesionej w 1343 roku do Głotowa, a w 1347 do Dobrego Miasta. Od początku XV wieku kościół był filią parafii św. Jerzego w Szalmii². Po drugiej wojnie światowej zamieniony na magazyn Państwowego Gospodarstwa Rolnego, uległ poważnemu zniszczeniu. Odbudowany został przez ks. mgr. Tadeusza Rudzińskiego, który zabiegał o fundusze zagraniczne oraz o pomoc Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego i Urzędu Rady Ministrów, Departamentu Wyznań, Funduszu Kościelnego.

Arcybiskup Metropolita Warmiński z dniem 1 stycznia 1996 roku, ks. mgr. Tadeusza Rudzińskiego mianował proboszczem rzymskokatolickiej parafii św. Małgorzaty Dziewicy i Męczennicy w Pierzchałach, zaznaczając, że w skład parafii wchodzi miejscowości: Pierzchały, Trąby i Trąbki. Dekretem z dnia 8 stycznia 1996 roku wyłączył z parafii św. Katarzyny w Braniewie wieś Wielewo i włączył do parafii św. Małgorzaty w Pierzchałach. Natomiast dekretem z dnia 9 stycznia 1996 roku przeniósł odpust zupełny z dnia Matki Boskiej Anielskiej (2 VIII) na święto Narodzenia NMP (8 IX).

² Katalog zabytków sztuki. Województwo Elbląskie. Braniewo, Frombork, Orneta i okolice. Warszawa 1980, s. 174.

Wizytacja pasterska przeprowadzona przez Arcybiskupa Metropolite Warmińskiego w 1998 roku wykazała, iż parafia liczy 240 wiernych, ale jest rozwojowa, gdyż przyrost naturalny wyniósł w latach 1996–1997 aż 18,75 promile.

Dekretem z 12 lutego 1999 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński wyłączył z dniem 1 marca 1999 roku z parafii Pierzchały wsie Trąby i Trąbki i włączył z powrotem do parafii w Chruścielu.

Uroczystego poświęcenia odbudowanej świątyni dokonał Arcybiskup Metropolita Warmiński w dniu 17 października 1999 roku.

Muzeum Okręgowe w Toruniu w dniu 19 listopada 2001 roku odmówiło zwrotu do parafii w Pierzchałach: *tych ocalałych fragmentów gotyckiego ołtarza, które znajdują się w zbiorach Muzeum Okręgowego w Toruniu. Kwaterę oznaczoną numerem inw. MT/Rz/14/SN i opisaną jako pochodzącą z kościoła w Pierzchałach, Muzeum otrzymało w darze od OO Redemptorystów z Braniewa, którzy po 1945 roku byli właścicielami zabytku. Darowizna została dokonana 47 lat temu, 10 listopada 1954 roku na zasadzie wymiany eksponatów — w zamian za omawianą kwaterę Muzeum przekazało do Braniewa 6 obrazów, którymi byli zainteresowani Ojcowie Redemptoryści.*

XIX. DOROTOWO — BŁ. DOROTY Z MATÓW (15 II 1996)

Starania w Urzędzie Gminy w Stawigudzie o wskazania lokalizacyjne pod budowę kaplicy filialnej w Dorotowie rozpoczęła parafia Stawiguda 23 lutego 1991 roku. W dniu 28 maja 1992 roku Arcybiskup Metropolita wyraził zamiar utworzenia parafii w Dorotowie i po przedłożeniu bliższych danych przez proboszcza Stawigudy, ks. Ryszarda Andrukiewicza, zaproponował w dniu 3 czerwca 1992 roku, by *czasowo zacząć odprawiać Mszę św. w niedziele i święta zarówno w Dorotowie jak i Tomaszkowie. Pomieszczenie na kaplicę na pewno się znajdzie.* Po upływie półroczu proboszcz Stawigudy w dniu 30 stycznia 1993 roku wyjaśnił, że w Tomaszkowie nie próbował odprawiać Mszy św., gdyż jest to teren parafii Bartąg, a w Dorotowie nie ma Mszy św. z braku pomieszczenia. Starania o działkę spełzły na niczym. Ponadto: *Dnia 9 sierpnia 1992 roku rada sołecka przeprowadziła bez uzgodnienia i pod nieobecność proboszcza referendum w sprawie budowy kaplicy. W owym referendum wzięło udział 27 osób spośród 174 osób upoważnionych. Stwierdzono więc nieważność referendum oraz brak zainteresowania mieszkańców budową kaplicy.*

W dniu 8 września 1995 roku parafia Stawiguda złożyła w Urzędzie Gminnym ponowny wniosek o wskazania lokalizacyjne pod budowę kaplicy filialnej w Dorotowie. Z rozmowy z wójtem proboszcz dowiedział się o planach rozbudowy Dorotowa (80 domów jednorodzinnych) i Tomaszkowa (30 domów jednorodzinnych) oraz o przygotowaniach do budowy kolektora ścieków. To skłoniło go do podjęcia myśli Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego o utworzeniu w Dorotowie parafii, do której należałyby jeszcze miejscowości: Mojdy, Kręsk i Tomaszkowo.

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wydanym w święto Cyryla Mnicha i Metodego Biskupa, Patronów Europy, dnia 14 lutego 1996 roku, wchodzącym w życie już nazajutrz, 15 lutego 1996 roku, utworzył rzymskokatolic-

ką parafię pod wezwaniem bł. Doroty z Matów w Dorotowie, w skład której weszły następujące miejscowości. Z parafii w Stawigudzie: Dorotowo, kolonia Dorotowo, Mojdy. Z parafii w Bartągu: Tomaszkowo i Kolonia Tomaszkowo. Z parafii w Sząbruku: Kręsk. Nowa parafia otrzymała ziemię, niebo i 600 dusz zimą a *tysiące* latem. Wszystko inne musiała sama sobie wypracować. Pierwszym proboszczem został notariusz Warmińskiego Trybunału Metropolitalnego, ks. Ireneusz Kuźmicki.

Aktem notarialnym zawartym wobec rejenta Alfreda Jasińskiego w dniu 23 lutego 1996 roku zakupiona została dla parafii nieruchomość Stanisława i Henryki Prusinowskich o powierzchni 7 arów, zabudowana piętrowym domem mieszkalnym i budynkiem gospodarczym. W domu tym znalazła pomieszczenie tymczasowa kaplica parafialna oraz zamieszkał ksiądz proboszcz. 18 maja 1996 roku Arcybiskup Metropolita zatwierdził skład *Parafialnej Rady Duszpasterskiej*.

Z dniem 1 lipca 1997 roku parafię objął nowy proboszcz, ks. mgr Leszek Gulmantowicz. Wziął się energicznie do pracy i budując domy dla wiernych wybudował także kościół parafialny, którego konsekracji dokonał Arcybiskup Metropolita Warmiński 6 stycznia 2002 roku.

XX. OLSZTYNEK — BŁ. ANIELI SALAWY (1 VII 1996)

W dniu 2 lutego 1996 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wchodzącym w życie z dniem 1 lipca 1996 roku powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Anieli Salawy w Olsztynku. W skład parafii weszła północna część miasta Olsztynka, oddzielona od śródmieścia szosą z Olsztyna do Warszawy i drogą szybkiego ruchu z Warszawy do Gdańska, oraz miejscowości: Jagielek, Łęciny, Sudwa, Świętajny, Tolejny i Wilkowo. Parafia otrzymała ziemię, niebo i 1480 dusz, z obowiązkiem budowy kościoła i plebanii przy ulicy Wilczej, a kaplicy filialnej przy ulicy Owocowej.

Zaproszenie do objęcia parafii zostało przez Konsultę Prowincjalną Polskiej Prowincji Salwatorianów w dniu 18 lipca 1998 roku załatwione odmownie: *Trudności związane z ukończeniem budów kościołów w Elblągu, Wilkasach i Węgorzewie uniemożliwiają nam rozpoczęcie czegoś nowego w ramach małej administracji proponowanej parafii w Olsztynku i związanych z tym dużych kosztów adaptacyjnych z nowymi punktami sakralnymi i mieszkaniem.*

Pierwszym proboszczem parafii bł. Anieli Salawy w Olsztynku został więc kapłan archidiecezji warmińskiej, ks. Sławomir Piniaha. Parafia w dniu 23 lutego 1996 roku otrzymała z Kurii Prowincjalnej Ojców Franciszkanów Konwentualnych relikwie Patronki. Z dniem 1 lipca 1997 roku parafia powiększyła się o Dom Pomocy Społecznej w Olsztynku, a z dniem 1 marca 2000 roku o Leśnictwo Gibała.

XXI. SAMIN — NMP NIEUSTAJĄCEJ POMOCY (1 VIII 1996)

Decretem wydanym w Olsztynie w święto Tomasza Apostoła, dnia 3 lipca 1996 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński powołał z dniem 1 sierpnia 1996 roku do

życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Nieustającej Pomocy w Saminie, w skład której weszły miejscowości należące dotychczas do parafii w Dąbrównie, a mianowicie: Samin, Saminek i Ostrowite.

Kościółem parafialnym został dotychczasowy kościół filialny, wybudowany w Saminie przez proboszcza z Dąbrówna, ks. kanonika dr. Jana Bernackiego, pod wezwaniem NMP Nieustającej Pomocy. 17 lipca 1997 roku zakupiona została na plebanie działka o powierzchni 20 arów, zabudowana budynkiem mieszkalnym i gospodarczym.

Pierwszym proboszczem mianowany został ks. Aleksander Korczak z diecezji ełckiej, ze względu na bliskie sąsiedztwo z potrzebującymi pomocy, starzejącymi się rodzicami. Jednak na swe własne życzenie z dnia 12 lipca 1996 roku został zwolniony ze stanowiska proboszcza w Saminie i ekskardynowany z archidiecezji warmińskiej. Tymczasowym administratorem parafii Samin został proboszcz z Dąbrówna, ks. mgr Marian Glinkowski. Dopiero z dniem 1 lipca 1997 roku objął parafię drugi z kolei proboszcz, ks. mgr Wiesław Musiał. W tym samym dniu parafia Samin powiększyła się o miejscowość Grunwald, należącą dotychczas do parafii w Stębarku. Rok później, 8 lipca 1998, Arcybiskup Metropolita Warmiński zezwolił na *Kaplicę z prawem przechowywania Najświętszego Sakramentu w Grunwaldzie*. Św. Penitencjaria Apostolska reskryptem z dnia 13 sierpnia 1998 roku nadała odpust zupełny za nawiedzenie kaplicy w Grunwaldzie 8 czerwca, w uroczystość patronalną św. Jadwigi Królowej.

Wizytacja pasterska w 2001 roku wykazała, iż parafia ma 1144 wiernych, a przyrost naturalny wynosi 8,7 promile, czyli wspólnota parafialna nie wymiera, ale jest rozwojowa.

XXII. ROZDROŻE — ŚW. JADWIGI KRÓLOWEJ (22 II 1997)

W dniu 4 marca 1996 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński wyraził zgodę na utworzenie parafii Rozdroże – Łysakowo – Sławka – Gołębiewo oraz na podział Dekanatu Nidzica przez utworzenie Dekanatu Kozłowo. Ksiądz prałat mgr Władysław Sudziński na prośbę Kurii Metropolitalnej wysunął 9 marca 1996 roku następujące propozycje: czasowa kaplica Matki Boskiej Fatimskiej w Rozdrożu, plebania w domku przy kościele w Sławce Wielkiej z możliwością rozbudowy, teren obejmujący Rozdroże, Łysakowo, Sławkę Wielką, Sławkę Małą, Gołębiewo i Miłkowiec z 1336 mieszkańcami i jedną szkołą czteroklasową (0–III) w Sławce Wielkiej o 40 uczniach, proboszcz ks. Wiesław Musiał, ówczesny wikariusz parafii Miłosierdzia Bożego w Nidzicy.

Urząd Miasta w Nidzicy wydał 29 marca 1996 roku decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na budowie kaplicy z częścią mieszkalną dla planowanej parafii rzymskokatolickiej w Rozdrożu, stwierdzając, że *Inwestycja nie narusza postanowień planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Nidzica, zatwierdzonego Uchwałą Rady Miejskiej w Nidzicy z dnia 24 maja 1993 roku*.

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wydanym i wchodzącym w życie w Święto Katedry Świętego Piotra Apostoła, dnia 22 lutego 1997 roku powołał do

życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Jadwigi Królowej w Rozdrożu, w skład której weszły miejscowości: Rozdroże, Gołębiewo, Łysakowo, Miłkowiec, Sławka Mała i Sławka Wielka. Zadania kościoła parafialnego przejęła kaplica w Rozdrożu, kościół w Sławce Wielkiej pozostał nadal kościołem filialnym. Tymczasowym administratorem parafii został mianowany ks. Stanisław Tkacz, proboszcz parafii Miłosierdzia Bożego w Nidzicy, a jego wikariuszem ks. dziekan prałat Zygmunt Załęski z Kozłowa. Działkę 28-arową pod budowę kościoła parafialnego ofiarowali parafii w dniu 25 lutego 1997 roku państwo Zenona i Stefan Kusikowie. Z dniem 1 lipca 1997 roku pierwszym proboszczem parafii św. Królowej Jadwigi w Rozdrożu został ks. mgr Józef Stroński. 3 lipca 1999 roku kaplica Matki Boskiej Częstochowskiej w Łysakowie otrzymała odpust zupełny od Świętej Penitencjarii Apostolskiej.

XXIII. GRONOWO — [DUCHA ŚWIĘTEGO] BŁ. REGINA PROTSMANN (1 VII 1998)

Dekretem podpisanym w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, dnia 31 maja 1998 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński powołał do życia z dniem 1 lipca 1998 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Ducha Świętego w Gronowie koło Braniewa. W skład parafii weszły wydzielone z parafii św. Antoniego w Braniewie miejscowości: Gronowo, Leśna Dąbrowa, Podleśne, Rodowo, Rosiny i Zgoda. Pierwszym proboszczem mianowany został ks. mgr Krzysztof Salamon. Z dniem 1 października 1998 roku nastąpiła zmiana, drugim proboszczem został ks. mgr Leszek Galica.

Na fundamentach zabytkowego kościoła gotyckiego pod wezwaniem św. Filipa i Jakuba ks. prałat dziekan Tadeusz Brandys, z pomocą ks. proboszcza Leszka Galicy, pobudował kościół parafialny w Gronowie, który konsekrował Kardynał Prymas Polski dr Józef Glemp. Kościół w dniu 6 lipca 1999 roku od Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego otrzymał tytuł bł. Reginy Protsmann.

XXIV. NOWY DWÓR K. SZCZYTNA — ŚW. WOJCIECHA (1 VII 1998)

Dekretem z dnia 1 lipca 1998 roku, wchodzącym w życie z chwilą wystawienia, Arcybiskup Metropolita Warmiński powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Wojciecha w Nowym Dworze koło Szczytnej. W skład parafii weszły wydzielone z parafii w Gromie i Jedwabnie miejscowości: Nowy Dwór, Dzierzki, Witówko, Witowo PGR i Witowo wieś-kolonia oraz Bralniki. Kościół w Nowym Dworze stał się kościołem parafialnym, a plebania i kancelaria parafialna znalazły się w dzierżawionych pomieszczeniach. Nominację na pierwszego proboszcza otrzymał ks. Ireneusz Trochimowicz.

XXV. SŁUPY — NMP NIEUSTAJĄCEJ POMOCY (29 XI 1998)

Na prośbę księdza kanonika dr. Ludwika Nadolskiego, proboszcza parafii św. Rozalii w Kieźlinach, Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński, dr Edmund Piszcz, dekretem z dnia 21 listopada 1998 roku, wchodzącym w życie z Pierwszą Niedzielą Adwentu, 29 listopada 1998 roku, ustanowił rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Nieustającej Pomocy w Słupach, obejmującą miejscowość Słupy. Jej kościołem parafialnym stał się wybudowany przez ks. Ludwika Nadolskiego kościół filialny w Słupach. Budowa plebanii stała się zadaniem pierwszego proboszcza, którym mianowany został ks. mgr Zbigniew Meja, tymczasowo mieszkający w parafii św. Józefa w Olsztynie.

Z dniem 1 kwietnia 1999 roku parafia powiększona została dekretem Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego o miejscowość Kieźliny — Osiedle Leśne. W dniu 6 października 1999 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński zatwierdził Radę Parafialną na okres trzech lat.

XXVI. OLSZTYN-REDYKAJNY — BŁ. ARNOLDA (1 XII 1998)

W dniu 3 stycznia 1991 roku Kuria Biskupia Diecezji Warmińskiej złożyła wniosek do architekta miejskiego o wskazania lokalizacyjne dla rzymskokatolickiej parafii w Olsztynie, na Osiedlu Redykajny, dla 5–8.000 mieszkańców, przewidując powierzchnię użytkową kościoła 600 m², plebani 300 m² i domu parafialnego 300 m², razem 1200 m², na działce o powierzchni około 0,6 ha. Podstawę stanowiło pismo Wojewody Olsztyńskiego z 4 września 1990 roku, UAN-8331-0/30/90. W wyniku starań 30 kwietnia 1992 roku Urząd Rejonowy w Olsztynie wydał *Opis i mapę* położonej na Redykajnach w obrębie 157 działki nr 46/1 o powierzchni 71 arów 59 m².

W Uroczystość św. Józefa, 19 marca 1994 roku Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński prosił ks. prałata mgr Emila Rzeszutka, Rektora Wyższego Seminarium Duchownego Metropolii Warmińskiej, o wypełnienie kwestionariusza informacyjnego, celem utworzenia parafii Olsztyn-Redykajny, *w oparciu o księdza pracującego w Seminarium, ewentualnie z pomocą seminaryjnego zespołu budowlanego*. Ksiądz Rektor odpowiedział: *W pierwszym etapie wierni mogą korzystać z kościoła seminaryjnego. Proboszcz, którym może być ktoś z księży profesorów, może zamieszkać w Seminarium. Proponowany tytuł przyszłego kościoła pod wezwaniem Ducha Świętego. [...] Osiedle Redykajny, przeważnie domki jednorodzinne. W tej chwili jeszcze nikt nie mieszka. Sprawa nieaktualna. Stanie się aktualna za 2–3 lata.*

Zimą 1995/96 roku dyskutowana była z architektem Antonim Cieloszczykiem z Pizsa sprawa projektu kościoła dla parafii Olsztyn-Redykajny, wzorowanego na kościele wybudowanym w Unieszewie, z naniesieniem koniecznych zmian.

W dwa lata później sprawa odżyła w nowym układzie. Ojciec dr Eugeniusz Śliwka SVD, Prowincjał Zgromadzenia Księżów Werbistów w dniu 15 lipca 1998 roku odpowiadał na pismo Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego z 18 maja tegoż 1998 roku: *Jesteśmy bardzo wdzięczni za zaproszenie nas do współtworzenia Wydziału Teologicznego powstającego Uniwersytetu w Olsztynie. Bardzo dziękuje-*

my także za zaoferowanie nam możliwości osiedlenia się w Olsztynie zarówno w formie parafii, jak też Alumnatu. Wraz z Księdzem Rektorem Janem Guzowskim i Ekonomem Seminarium „Hosianum”, z Wiceprowincjałem O. Ireneuszem Piskorkiem i O. Janem Wróblewskim, Rektorem Seminarium „Adalbertinum” w Pieniężnie, oglądaliśmy proponowany teren. Jesteśmy gotowi przyjąć go po pewnych uzgodnieniach i przystąpić do tworzenia parafii w najbliższym półroczu.

Arcybiskup Metropolita Warmiński zgodnie z prawem kanonicznym zwrócił się przeto 22 lipca 1998 roku do Inspektora Warszawskiego Inspektoratu Towarzystwa Salezjańskiego, czyli do Prowincjała Salezjanów: *Zgodnie z umową powierzenia Księżom Salezjanom Parafii Najświętszej Maryi Panny Wspomożycielki Wiernych w Olsztynie na Likusach, pragnę przekonsultować sprawę wydzielenia z niej osiedla domków jednorodzinnych REDYKAJNY, na którym chcę powołać do życia parafię Błogosławionego Arnolda i powierzyć ją Polskiej Prowincji Towarzystwa Słowa Bożego, czyli Ojcom Werbistom. Wiąże się to z pracami nad powołaniem w Olsztynie Uniwersytetu z Wydziałem Teologicznym. Ojcowie Werbiści pragną na tym osiedlu, w pobliżu Wyższego Seminarium Duchownego Metropolii Warmińskiej HOSIANUM, zbudować swój alumnat.*

Jednocześnie serdecznie proszę o zajęcie stanowiska na piśmie wobec ustnie przedstawionej propozycji, aby Księża Salezianie przyjęli parafię na osiedlu przy ulicy Żurawiej, należącym do Parafii Świętego Wawrzyńca w Olsztynie-Gutkowie, gdzie ma powstać dzielnica z zabudową wielorodzinną. Chodzi o to, aby projekt parafii powstawał razem z projektem dzielnicy, a kościół i budynki rosły wraz z dzielnicą. W ten sposób Księża Salezianie mieliby nad jeziorem Ukiel trzy parafie: Likuzy, Gutkowo, Żurawia oraz filię w Łupstychu: warunki do rozwinięcia pracy z młodzieżą, jakich nie mają parafie położone w centrum miasta.

Ksiądz dr Józef Struś, Inspektor Salezjanów, odpowiedział 9 października 1998 roku: *...pragnę powiadomić, że przyjmujemy ze zrozumieniem tę propozycję. Odwiedziłem wyżej wymienione osiedle i stwierdziłem, że odległość od miejsca, w którym aktualnie znajduje się kościół parafialny jest zbyt duża dla ludzi, by mogli łatwo przychodzić na Mszę św. i mieć częsty kontakt z ośrodkiem duszpasterskim. Ponadto osiedle Redykajny w sposób naturalny zarysowuje się jako autonomiczna wspólnota domków jednorodzinnych, która powinna posiadać swoją samodzielność również i duszpasterską.*

Prowincjał Werbiatów, powiadomiony przez Arcybiskupa Metropolite Warmińskiego o zgodzie Inspektora Salezjanów na podział parafii Olsztyn-Likusy, oraz że na osiedlu Olsztyn-Redykajny mieszka już 600 osób, odpisał 3 listopada 1998 roku: *Pragnę bardzo serdecznie podziękować za wielką życzliwość jaką Ksiądz Arcybiskup darzy nasze Zgromadzenie, wyrażając zgodę na prowadzenie przez naszą prowincję parafii w Olsztynie-Redykajnach. Obecnie, zgodnie z listem z 12 października b.r. poszukujemy miejsca bliżej osiedla celem wzniesienia tam kaplicy bl. Józefa Freinademetza. Właściwy kościół parafialny powstałby, na ustalonym wcześniej miejscu, dopiero po rozbudowie osiedla. Poszukując nowego miejsca na kaplicę, czekamy jednocześnie na powrót do Polski z Argentyny O. Wiesława Krzyżanowskiego, którego chcielibyśmy zaproponować jako administratora i budowniczego nowo powstającej parafii.*

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem z dnia 30 listopada 1998 roku, wchodzącym w życie nazajutrz, 1 grudnia 1998 roku, powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Arnolda w Olsztynie-Redykajnach. W skład parafii weszła dzielnica miasta pod nazwą Olsztyn-Redykajny. Do chwili wybudowania kościoła parafialnego parafia miała korzystać z kaplicy bł. Józefa z Szantungu. Kancelaria parafialna i mieszkanie proboszcza przewidziane zostały w domu zakonnym Zgromadzenia Słowa Bożego w Olsztynie-Redykajnach. Pierwszym proboszczem został ks. mgr lic. Wiesław Krzyżanowski SVD.

Za kościół parafialny w rzeczywistości służy Kościół Seminaryjny, a kancelaria i mieszkanie proboszcza znajdują się w Seminarium.

W dniu 1 lutego 2000 roku parafia bł. Arnolda zawarła z Zarządem Miasta Olsztyna umowę dzierżawną nr 645, zawierającą między innymi następujące postanowienia:

§ 1. Wyzdierżawiający oddaje w dzierżawę teren będący własnością Gminy Olsztyn, położony w Olsztynie przy ulicy Kardynała Stanisława Hozjusza oznaczony jako działka nr 3/15 w obrębie nr 156 o powierzchni 3376 m² z przeznaczeniem na budowę Kościoła.

§ 2. Umowa zostaje zawarta na czas określony od dnia 1 lutego 2000 roku do dnia 31 stycznia 2010 roku. Po upływie tego terminu przedłużenie niniejszej umowy może nastąpić jedynie na piśmie.

§ 3. Czynsz miesięczny za całą dzierżawioną powierzchnię wynosi 311,77 złotych. Należny 22% podatek VAT wynosi 68,59 złotych. [...]

§ 5. Dzierżawca zobowiązuje się korzystać z przedmiotu dzierżawy zgodnie z jego przeznaczeniem, to jest wybudować Kościół [...]

§ 8. Po rozwiązaniu umowy Dzierżawca zobowiązany jest rozebrać znajdujące się na dzierżawionym gruncie obiekty budowlane i uporządkować teren. Dzierżawcy nie przysługuje roszczenie o zwrot wartości niezamortyzowanych nakładów, w tym poniesionych na ulepszenie przedmiotu dzierżawy. [...]

Wizytacja pasterska przeprowadzona w 2001 roku przez księdza biskupa dr. Jacka Jezierskiego wykazała, że parafia liczy 892 wiernych i ma imponujący przyrost naturalny w wysokości 17,37 promile [w latach 1999–2000 były 32 Chrzty i tylko jeden pogrzeb!].

XXVII. OLSZTYN-ŻURAWIA — ŚW. JANA BOSKO (25 XII 1998)

9 października 1998 roku Inspektor Towarzystwa Salezjańskiego, ks. dr Józef Struś pisał z Warszawy do Księdza Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego: *...Pragnę odpowiedzieć na list Waszej Ekscelencji z dnia 22 lipca bieżącego roku w sprawie przyjęcia przez Salezjanów nowej parafii w Olsztynie-Gutkowie na osiedlu przy ulicy Żurawiej. Powyższa propozycja była przedmiotem naszej dłuższej refleksji. Dziękuję Księdzu Arcybiskupowi za przyjęcie mnie na rozmowę również w tej sprawie w dniu 6 października bieżącego roku. Budowanie wszystkiego i od podstaw ułatwia powstawanie salezjańskiego ośrodka duszpastersko-wychowawczego. Nie jest ono też wolne od ryzyka. Chcielibyśmy nie zawieść oczekiwań Księdza Arcybiskupa ani społeczeństwa, które w nas pokłada dużą nadzieję, ale*

liczymy się z własnymi możliwościami. Świadomość, że Ksiądz Arcybiskup oczekuje od nas pracy w duchu Św. Jana Bosko umacnia nas w przekonaniu, że chodzi o wolę Bożą. W Imię Boże podejmujemy się więc tego zadania. Proszę Księdza Arcybiskupa, żeby Patronem tej nowej parafii i całego przyszłego dzieła wychowawczo-duszpasterskiego mógł być Św. Jan Bosko. W obecnym roku obchodzimy stulecie przybycia Salezjanów do Polski. To nowe miejsce pracy Salezjanów z Inspektorii Warszawskiej chcemy zadedykować naszemu Założycielowi a zarazem Ojcu i Nauczycielowi młodzieży.

W Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, dnia 8 grudnia 1998 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wchodzącym w życie w Uroczystość Bożego Narodzenia, 25 grudnia 1998 roku, powołał do istnienia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Jana Bosko w Olsztynie. Granice parafii stanowią obie strony ulic Bałtyckiej od północy i Żurawiej (do kapliczki) od wschodu, natomiast od południa i zachodu las. Do chwili wybudowania kościoła parafia korzysta z kościoła Świętego Wawrzyńca w Olsztynie-Gutkowie. Kancelaria parafialna, mieszkanie proboszcza i wikariuszy do chwili wybudowania plebani mieszczą się w domu zakonnym Towarzystwa Salezjańskiego w Olsztynie-Gutkowie. Administratorem parafii został początkowo ks. Bernard Kaliński SDB, proboszcz parafii Olsztyn-Gutkowo.

Jednocześnie z wystawieniem dekretu, w dniu 8 grudnia 1998 roku, podpisana została umowa powierzenia rzymskokatolickiej parafii pod wezwaniem św. Jana Bosko w Olsztynie Warszawskiej Inspektorii Towarzystwa Salezjańskiego.

Tymczasowym administratorem parafii św. Jana Bosko na czas od 22 VIII do 14 IX 1999 roku został ks. mgr Łukasz Woźniak SDB, a pierwszym proboszczem z dniem 15 września 1999 roku ks. mgr Piotr Głóskowski SDB. Drugim proboszczem z dniem 1 sierpnia 2001 roku został ks. mgr Leszek Śpiewak.

XXVIII. GAŁAJNY — BŁ. WINCENTEGO I TOWARZYSZY [MĘCZENNIKOW PODLASKICH] (1 VII 1999)

W dniu 15 grudnia 1994 roku ksiądz kanonik mgr lic. Stanisław Pietkiewicz, proboszcz i dziekan w Górowie Haweckim zawarł z Urzędem Rejonowym w Bartoszycach, reprezentowanym przez kierownika mgr. Zenona Pietrzaka, umowę w sprawie przekazania w użytkowanie wieczyste gruntu i sprzedaży budynku kaplicy w Gałajnach, Gmina Górowo Haweckie.

Akt notarialny podpisany został przez tych samych przedstawicieli umawiających się stron w Kancelarii Notarialnej Haliny Leszkiewicz w Bartoszycach 11 stycznia 1995 roku. Remiza Ochotniczej Straży Pożarnej, służąca za kaplicę została zakupiona za 2.652.10 zł, a działka o powierzchni 2000 m² została przejęta w wieczyste użytkowanie przy opłacie 20% wartości, w wysokości 171.92 zł. Opłata roczna za użytkowanie wieczyste została naliczona w wysokości 2.58 zł.

Dnia 17 lipca 1995 roku Wójt Gminy Górowo Haweckie, Władysław Macelko, wydał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla rozbudowy remizy Ochotniczej Straży Pożarnej we wsi Gałajny na kaplicę, zgodnie z doku-

mentacją projektową. Załącznik opisowy zalecał dobudowanie murowanej wieży, pokrytej dachówką ceramiczną i otynkowanie ścian zewnętrznych na biało.

Kolejny proboszcz i dziekan w Górowie Iławeckim, ks. kanonik mgr lic. Eugeniusz Bartusik przedłożył w dniu 12 maja 1998 roku Księdzu Arcybiskupowi Metropolicii Warmińskiej komplet dokumentów, wraz z listami mieszkańców Gałajni i okolicy, w sumie 206 rodzin, czyli 803 wiernych. Na terenie projektowanej parafii była jedna VIII-klasowa szkoła podstawowa ze 172 uczniami w Toprznach.

Wszyscy zgadzali się, że raczej duszpasterskie przemawiają za utworzeniem parafii, a raczej gospodarcze przeciwnie. Przeważały jednak racje duszpasterskie. Arcybiskup Metropolita Warmiński w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, dnia 23 maja 1999 roku wydał dekret, mocą którego z dniem 1 lipca 1999 roku powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Męczenników Podlaskich, bł. Wincentego i Towarzyszy, w Gałajnach koło Górowa Iławeckiego. W skład parafii weszły miejscowości: Czyprki, Dulsin, Gałajny, Kumowo, Nowa Wieś, Sigajny, Stabławki, Toprznyny, Wokiele i Żywkowo.

Pierwszym proboszczem mianowany został 23 maja 1999 roku ks. Juliusz Czapiewski, lecz już w dniu 31 maja 1999 roku złożył rezygnację, którą w dniu 9 czerwca Arcybiskup Metropolita Warmiński przyjął, powierzając administrację parafii Gałajny ks. mgr. Tomaszowi Gieniulowi, wikariuszowi z Górowa Iławeckiego. W dniu 26 czerwca 1999 roku administratorem parafii Gałajny mianowany został nowy proboszcz i dziekan w Górowie Iławeckim, ks. mgr Józef Gawrylczyk.

W dniu 6 października 1999 roku parafia Gałajny otrzymała z Kurii Biskupiej Diecezji Siedleckiej relikwie swoich Patronów, bł. Wincentego i Towarzyszy, Męczenników Podlaskich, których autentyczność poświadczył Biskup Pomocniczy Henryk Tomasik, jako Wikariusz Generalny.

Drugim proboszczem parafii Gałajny został mianowany w dniu 20 stycznia 2000 roku ks. Mieczysław Jarząbek, który jako nauczyciel religii i języka angielskiego zamieszkał przy szkole w Toprznach.

Po nagłej śmierci ks. Edwarda Huszczy, ks. Mieczysław Jarząbek został przeniesiony z dniem 15 października 2001 roku na stanowisko proboszcza parafii w Pieszkowie, a administratorem parafii Gałajny został znowu ksiądz proboszcz i dziekan Józef Gawrylczyk z Górowa Iławeckiego. Jednak na skutek trudności z mianowaniem nowego proboszcza, dla nie mającej mieszkania dla proboszcza parafii w Gałajnach, ks. Mieczysław Jarząbek ponownie objął ją z dniem 31 października 2001 roku, aby wybudować *małą, zgrabną plebanię*.

XXIX. WÓJTOWO — NMP KRÓLOWEJ MĘCZENIKÓW (24 V 1999)

Troską Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego było położenie duszpasterskie wsi Wójtowo, należącej do parafii w Klebarku Wielkim. Na pismo w tej sprawie, wystosowane przez Księdza Arcybiskupa 2 czerwca 1995 roku, ksiądz proboszcz Andrzej Majnusz odpowiedział 15 czerwca 1995 roku co następuje:

...wioska Wójtowo leżąca na trasie szybkiego ruchu Olsztyn-Mrągowo liczy 234 dusze. Nie jest wsią bogatą, gdyż o jej zamożności nie może świadczyć pięciu gospodarzy, trzech stolarzy (w tym jeden dojeżdżający z Olsztyna), trzech mechani-

ków samochodowych, dwóch kamieniarzy (dojeżdżających z Olsztyna), jeden sklep i jedna hurtownia mebli. Ostatnio wybudowano tu pięć nowych domów w nadziei sprzedania ich w przyszłości za lepszą cenę. Wszystkie zresztą gminy w Polsce, chcąc ratować swe finanse, wystawiają ziemię na sprzedaż jako działki budowlane.

[...] W latach siedemdziesiątych wybudowano drogę szybkiego ruchu przez Wójtowo, niszcząc równocześnie celowo polną drogę łączącą Wójtowo z Klebarkiem. Aby więc dojechać z Klebarka do Wójtowa trzeba najpierw dostać się Państwową Komunikacją Samochodową do Olsztyna i z Olsztyna autobusem miejskim dojechać do Wójtowa, w sumie około 20 kilometrów w jedną stronę. Trzeba przy tym pamiętać, że w niedziele wiele kursów autobusowych ulega skreśleniu, a w główne święta (Boże Narodzenie, Wielkanoc) Państwowa Komunikacja Samochodowa nie kursuje wcale.

Przez osiem lat na katechizację dzieci szkolnych w Wójtowie dojeżdżałem autobusami, a przy dobrej pogodzie chodziłem na skróty przez pola. Zaś wierni z Wójtowa praktykują w małej liczbie w Klebarku, a głównie w Łęgajnach, Barczewie i Olsztynie, gdyż mają tam lepszy dojazd. Ostatnio upodobili sobie kapliczkę w Olsztynie przy Dworcu Głównym. Swego czasu proponowałem Księdzu Dziekanowi, aby problem ten rozwiązać poprzez przyłączenie Wójtowa i sąsiadujących z nim Bogdan do parafii Łęgajny. Graniczą z tą parafią przez miedzę i mają z nią znakomite skomunikowanie poprzez autobus miejski Nr 14, a ostatnio również minibusy.

Uprzejmie proszę o uwzględnienie powyższej argumentacji. Jeżeli jednak uzna ją Ks. Arcybiskup za nieprzekonującą, od nowego roku szkolnego rozpocznę swe dojazdy do Wójtowa.

Ksiądz proboszcz Andrzej Majnusz rozpoczął odprawianie Mszy Świętych niedzielnych i świątecznych w Wójtowie. Kuria Metropolitalna wszczęła poszukiwania działki pod budowę kościoła.

Pierwsze poszukiwania szły w kierunku ojcowizny S. Magdaleny Krebs CSC, byłej Przełożonej Prowincjalnej w Braniewie, następnie Asystentki Generalnej w Rzymie — Grottaferrata, a w 1997 roku Sekretarki Prowincjalnej Zgromadzenia Sióstr Katarzynek, pochodzącej z Wójtowa. W dniu 4 kwietnia 1997 roku odpisała: *Jeżeli chodzi o działkę budowlaną z naszej dawnej własności, to pragnę wyjaśnić, że nasze gospodarstwo rolne położone było na „kolonii” w lesie w kierunku Kaplityn, w odległości około 2 km od wsi Wójtowo. W 1972 roku zostało ono przekazane na Skarb Państwa w zamian za rentę dla rodziców.*

Od lutego 1998 roku starania szły w kierunku zakupu budynku zamykanej szkoły, do której budowy, uposażenia i utrzymania walcie przyczynili się mieszkańcy Wójtowa. Jednak mimo starań Księdza Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego nie doszło do rozmowy w tej sprawie z Burmistrzem Miasta i Gminy Barczewo, a Rada Gminy w maju 1998 roku większością jednego głosu odmówiła przekazania budynku szkolnego Gromadzie Wójtowo i wystawiła go na przetarg. Również propozycja Kurii Metropolitalnej, zamiany nieruchomości byłej szkoły w Wójtowie na grunty rolne o powierzchni do 15 ha, położone w obrębie Miasta i Gminy Barczewo, *nie znalazła akceptacji Rady Miejskiej w Barczewie*, o czym powiadomił 23 czerwca 1998 roku Burmistrz mgr Mirosław Kuliś, proponując nabycie w drodze przetargu.

Krótko potem pani sołtys Wójtowa, Irena Kozłowska, telefonicznie w dniu 4 lipca 1998 roku powiadomiła, iż budynki szkolne zostały wycenione na 247.000 zł, a 26 arów działki na 46.250 zł. W przetargu, który miał miejsce 16 lutego 1999 roku Gmina usiłowała sprzedać nieruchomość za 250.000 zł. Nabywcy oferowali 50.000 zł lub 100.000 zł. Najwyższą cenę 140.000 zł zaoferowała firma Poldruk-Unimal z Olsztyna. Ponieważ była ona o 110.000 zł niższa od wyceny, sprawę miał do końca miesiąca rozstrzygnąć Zarząd Gminy Barczewo.

Pomyślny zwrot nastąpił 23 kwietnia 1999 roku, gdy ksiądz kanonik mgr Marek Paszkowski, Dziekan Barczewski powiadomił, iż gospodarz z Wójtowa, pan Zbigniew Abramczyk, gotowy jest odstąpić 30 arów ziemi pod budowę kościoła za trzecią część ceny, czyli za 30.000 zł.

Arcybiskup Metropolita Warmiński dekretem wystawionym w Święto Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła, dnia 24 maja 1999 roku, powołał do istnienia z dniem 1 lipca 1999 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Królowej Męczenników w Wójtowie. W skład parafii weszła jedna tylko miejscowość Wójtowo. Parafia otrzymała zakupioną już działkę pod budowę kościoła i plebanii. Pierwszym proboszczem mianowany został ks. mgr Krzysztof Bumbul.

Ksiądz Dziekan Barczewski, kanonik mgr Marek Paszkowski zaprotokołował:

W niedzielę 18 lipca 1999 roku na placu kościelnym w Wójtowie została odprawiona Msza św. podczas której uroczystie został wprowadzony w obowiązki proboszcza nowo mianowany na to stanowisko Ks. Krzysztof Bumbul. On też przewodniczył Mszy św., podczas której publicznie złożył wyznanie wiary. Wcześniej został odczytany dekret Ks. Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego, powołujący Parafię pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Królowej Męczenników w Wójtowie oraz dekret mianowania Ks. Mgr Krzysztofa Bumbula proboszczem Parafii w Wójtowie.

We Mszy św. w tym dniu wzięło udział około 200 parafian oraz zaproszeni księża: Ks. Marek Paszkowski — Dziekan Barczewski, Ks. Andrzej Majnusz — były Proboszcz Parafii Klebark, do której należało Wójtowo, ks. Tadeusz Bugaj — Proboszcz z Lęgajna, Ks. Józef Walski — Proboszcz z Wipsowa, Ks. Antoni Górzynski — Proboszcz z Barczewka. Na zakończenie Mszy św. Ks. Dziekan Marek Paszkowski poświęcił krzyż, który został wzniesiony na placu kościelnym, na którym w przyszłości stanie kościół i plebania. Po skończeniu Mszy św. parafianie z Wójtowa kwiatami przywitali swego proboszcza. Następnie zabrał głos Proboszcz z Wójtowa — Ks. K. Bumbul, który podziękował wszystkim parafianom i gościom za przyjęcie, wymieniając osoby najbardziej zasłużone w przygotowaniu uroczystości objęcia parafii. Podziękowanie i kwiaty od parafian z Wójtowa otrzymali również Ks. Andrzej Majnusz oraz Ks. Marek Paszkowski.

Po skończonej Mszy św. na placu kościelnym odbył się piknik, na który Ks. Krzysztof Bumbul zaprosił wszystkich parafian i księży. W radosnej atmosferze można było spożyć świeżo upieczone kielbaski z grilla.

Ks. Krzysztof Bumbul obejmując parafię w Wójtowie przejął po poprzedniku białą ornat i kielich.

Z woli papieża Jana Pawła II na Wielki Jubileusz 2000 roku wszystkie diecezje Kościoła Powszechnego zgłaszały Nowych Męczenników, czyli chrześcijan (nie

tylko katolików), którzy ponieśli w XX wieku śmierć za wiarę lub cnotę. Wśród nich znalazła się również męczenniczka z Wójtowa:

*Cecylia GRABOSCH, urodzona w 1917 roku w Unieszewie, Diecezji Warmińskiej, katoliczka, młoda mężatka, matka sześciolatniego Eryka (*1939) i trzyletniej Ewy (*1942), mieszkająca w Wójtowie pod Olsztynem. Podczas drugiej wojny światowej, pod nieobecność męża, walczącego w wojsku niemieckim, krótko po wkroczeniu wojsk rosyjskich, czyli po 22 stycznia 1945 roku, odmówiła wezwaniu rosyjskiego żołnierza na rozpustną zabawę. Ten wyrwał jej córeczkę z rąk i na oczach obojga dzieci zastrzelił matkę. Zginęła śmiercią męczeńską w obronie czystości³.*

XXX. OSTRÓDA — BŁ. HIACYNTY I FRANCISZKA (1 VII 2000)

Pierwsza rozmowa Księdza Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego dr. Edmunda Piszczka z Księdzem Dziekanem Ostródzkim mgr. lic. Romanem Wiśniowieckim w sprawie utworzenia parafii w Ostródzie na osiedlach Czarnieckiego i Jagiełły, oraz parafii w Kajkowie, miała miejsce 28 maja 1998 roku.

10 września 1998 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński złożył na ręce inż. Wojciecha Borowskiego, Naczelnika Wydziału Gospodarki Gruntami i Architektury Urzędu Miejskiego w Ostródzie wniosek o włączenie do planu zagospodarowania przestrzennego południowej części Miasta Ostródy: 1) Budowy kościoła parafialnego na Osiedlu Jagiełły dla około 5000 mieszkańców (działka około 0,5 ha); 2) Budowy kościoła parafialnego na Osiedlu Czarnieckiego dla około 5000 mieszkańców (działka około 0,5 ha); 3) Budowy kościoła parafialnego na Kajkowie dla około 2500 mieszkańców (działka około 0,25 ha).

19 maja 1999 roku ksiądz dziekan Roman Wiśniowiecki powiadomił Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego, iż dla Osiedla Jagiełły przeznaczono działkę pod budownictwo sakralne przy ul. Chrobrego. Tę samą wiadomość wraz z wyrysem działki przekazał Burmistrz Miasta Ostródy, dr inż. Jan Wasilewski w dniu 9 sierpnia 1999 roku. Badania gruntu zostały przeprowadzone z wynikiem dodatnim i Arcybiskup Metropolita 31 sierpnia 1999 roku wskazaną działkę zaakceptował pod budowę kościoła.

We Wspomnienie Błogosławionego Michała Kozala Biskupa i Męczennika, dnia 14 czerwca 2000 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński powołał do życia z dniem 1 lipca 2000 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Hiacynty i Franciszka w Ostródzie. W skład parafii weszło Osiedle Jagiełły, objęte południowo-wschodnią granicą Miasta Ostródy, osią ulic Stefana Czarnieckiego, Władysława Jagiełły i Grunwaldzkiej, z wyłączeniem Szpitala Miejskiego, pozostającego nadal w parafii Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Pierwszym proboszczem został ks. mgr Jerzy Balcer.

³ AAWO, Akta Novi Martyres, świadectwo siostrzenic Cecylii Grabosch: Anny Heiden i Łucji Krebs, zredagowane przez Sekretarkę Prowincjalną Zgromadzenia Sióstr Katarzynek w Braniewie, S. Magdalenę (Łucję) Krebs CSC.

W dniu 12 lipca 2000 roku w Kancelarii Notarialnej Aliny Saneckiej w Ostródzie zawarta została umowa kupna działki pod budowę kościoła i plebanii za 68.000 zł. Na zakupionym placu parafia wybudowała obszerną kaplicę.

Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów reskryptem z dnia 23 czerwca 2000 roku zezwoliła na poświęcenie nowego kościoła w Mieście Ostróda błogosławionym dzieciom z Fatimy: Franciszkowi i Hiacyncie Marto.

Z dniem 1 lipca 2001 roku parafia otrzymała wikariusza w osobie ks. mgr. Pawła Biadunia.

XXXI. KAJKOWO — ŚW. MONIKI (1 VII 2000)

Starania o działkę pod budowę kościoła parafialnego w Kajkowie datują się od 17 lipca 1998 roku, gdy Kuria Metropolitalna zwróciła uwagę na dawny magazyn Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska* w Kajkowie. Potrzeba budowy kościoła parafialnego w Kajkowie została zgłoszona przez Księdza Arcybiskupa Metropolite Warmińskiego dr. Edmunda Piszcza do *Planu zagospodarowania przestrzennego południowej części miasta Ostródy w dniu 10 września 1998 roku*.

Arcybiskup Metropolita Warmiński w dniu 20 maja 1999 roku powiadomił Prezesa Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska* w Ostródzie, pana mgr. Jana Ślebiotę, o zamiarze powołania do życia parafii w Kajkowie i zainteresowaniu nabyciem przez tę parafię nieruchomości o powierzchni około 0,27 ha, zabudowanej magazynem, obecnie wykorzystywanym na złom samochodowy, położonej blisko pierwszego skrzyżowania na początku wsi. W odpowiedzi Zebranie Przedstawicieli Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska* w dniu 19 czerwca 1999 roku uchwaliło, że nieruchomość w Kajkowie *może być zbyta wyłącznie w drodze przetargu publicznego*, o czym Księdza Arcybiskupa Metropolite powiadomił Prezes Zarządu Spółdzielni, mgr Jan Ślebiota.

Na ponowną prośbę Arcybiskupa Metropolity z dnia 7 października 1999 roku Prezes Zarządu Spółdzielni w dniu 5 stycznia 2000 roku poinformował, że Rada Nadzorcza Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska* w Ostródzie ustaliła cenę wywoławczą nieruchomości w Kajkowie na kwotę 100.000,00 zł, dodając że aktualny dzierżawca tej nieruchomości wkrótce zakończy działalność gospodarczą i wówczas będzie możliwość ogłoszenia przetargu.

W dniu 23 marca 2000 roku w Kancelarii Notarialnej Teresy Ziółkowskiej w Olsztynku stawili się członkowie Zarządu Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska* w Ostródzie: Jan Kazimierz Ślebiota i Krzysztof Sosnowski, oraz ks. Bronisław Antoni Magdziarz działający w imieniu i na rzecz Archidiecezji Warmińskiej i zawarli umowę sprzedaży działki o powierzchni 2745 m² w Kajkowie, stanowiącej utwardzony, ogrodzony plac, zabudowanej dwiema szopami murowanymi i kantorkiem murowanym za cenę 100.000.00 złotych, na którą składały się: wartość gruntu = 70.585.00 złotych, oraz wartość budynków = 29.415.00 złotych.

We wspomnienie bł. Jolanty Zakonnicy, dnia 15 czerwca 2000 roku, Arcybiskup Metropolita Warmiński powołał do życia z dniem 1 lipca 2000 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem św. Moniki w Kajkowie, obejmującą

samą miejscowość Kajkowo. Do czasu wybudowania kościoła parafialnego i plebanii na działce wykupionej od Gminnej Spółdzielni *Samopomoc Chłopska*, stojący na niej magazyn został przystosowany na tymczasową kaplicę, a mieszkanie dla proboszcza zostało wynajęte od mieszkańców. Nominację na pierwszego proboszcza otrzymał ks. mgr Andrzej Ciućkowski, a św. Monika, matka św. Augustyna, patronka mamy ks. A. Ciućkowskiego, stała się patronką parafii w Kajkowie.

Na prośbę księdza proboszcza Arcybiskup Metropolita Warmiński w dniu 24 lutego 2001 roku zatwierdził na trzy lata skład Rady Duszpasterskiej Parafii Świętej Moniki w Kajkowie, a w dniu 14 października tegoż 2001 roku wmurował w wieżę kościoła kamień węgielny, poświęcony przez papieża Jana Pawła II podczas pielgrzymki do Ojczyzny w 1997 roku. Akt erekcyjny stwierdza, że głównym projektantem kościoła i domu parafialnego jest architekt Antoni Cieloszczyk z Pizsa, a głównym wykonawcą robót Przedsiębiorstwo Budowlano-Remontowe w Ostródzie, pod kierownictwem pana prezesa Stanisława Koska.

XXXII. MRĄGOWO — BŁ. OJCA PIO (1 XI 2000)

Ksiądz Arcybiskup Metropolita Warmiński dr Edmund Piszcz pisał do księdza prałata dziekana Henryka Darasewicza w Mrągowie w dniu 12 maja 2000 roku: *Stały wzrost Osiedla Mazurskiego w Mrągowie, położonego pomiędzy torem kolejowym do Olsztyna a mleczarnią, sprawia że mieszka na nim już ponad 2000 mieszkańców. Nadszedł czas utworzenia tam parafii dla obsługi duszpasterskiej rosnącego osiedla. Polecam Czcigodnemu Księdzu Prałatowi jako Proboszczowi i Dziekanowi tego okręgu nabycie na własność Kościoła działki o powierzchni do 1 ha pod budowę kościoła i budynku parafialnego. Proszę mnie na bieżąco informować o postępach w załatwianiu tej sprawy.*

Ksiądz prałat H. Darasewicz odpisał: *Rada Miejska Mrągorowa w dniu 28.09.2000 roku podjęła uchwałę o wyznaczeniu placu pod nowy kościół na Osiedlu Mazurskim, zgodnie z życzeniem Księdza Arcybiskupa. Decyzja ta ma się uprawomocnić w ciągu dwu tygodni, następnie trzeba dokonać podziału gruntów, wyceny i Zarząd Miasta zdecyduje o zwolnieniu z opłat za nabycie tej działki około 1 ha. Proszę o wydanie dekretu nie wcześniej niż 11 listopada bieżącego roku o utworzeniu nowej Parafii.*

Arcybiskup Metropolita Warmiński 24 października 2000 roku wydał dekret powołujący do życia z dniem 1 listopada 2000 roku rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Ojca Pio w Mrągowie. W skład parafii weszło Osiedle Mazurskie Miasta Mrągorowa oraz wieś Lasowiec. Granice parafii przebiegają: od wschodu drogą polną, dawną linią kolei wąskotorowej, łączącą ulicę Generała Okulickiego z ulicą Rynkową; od południa linią kolejową Mrągorowa—Olsztyn do granic gruntów wsi Marcinkowo; od zachodu brzegiem jezior obejmując wieś Lasowiec; od północy granicą kompleksu leśnego. Parafia otrzymała niebo, ziemię i dusze. Resztę trzeba było wybudować. Administratorem parafii został ks. prałat dziekan Henryk Darasewicz.

Kuria Metropolitalna przesłała 9 listopada 2000 roku teksty liturgiczne, a mianowicie formularz mszalny z czytaniem i oficjum Liturgii Godzin, dla dowolnego

wspomnienia bł. Ojca Pio, przypadającego 23 września, wraz z informacją o. dr. Gabriela Bartoszewskiego OFMCap, który 2 listopada 2000 roku pisał: *Obecnie z San Giovanni Rotondo jako relikwie rozdają bandażę ze stygmatów. Dotąd jeszcze nie było kanonicznej rekognicji doczesnych szczątków. Stanie się to zapewne w przyszłym roku z okazji przeniesienia do nowej świątyni. [...] Pewnie będzie trudno je dostać ze względu na wielkie zainteresowanie, ale będziemy się starać o nie. Obecnymi relikwiami mogę służyć.* Ostatecznie relikwie bł. Ojca Pio podarował parafii Biskup dr Antoni Pacyfik Dydyca OFMCap z Drohiczyzna nad Bugiem.

Po nagłej i niespodziewanej śmierci ks. prałata dziekana Henryka Darasewicza nowym administratorem parafii bł. Ojca Pio w Mragowie został 24 stycznia 2001 roku ks. mgr Wojciech Serafin, który zamieszkał na terenie parafii i wybudował tymczasową kaplicę.

XXXIII. OSTRÓDA — BŁ. OJCA PIO (1 VIII 2001)

Arcybiskup Metropolita Warmiński już 10 września 1998 roku zgłosił do *Planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Ostróda* budowę kościoła parafialnego na Osiedlu Czarnieckiego dla około 5000 mieszkańców i prosił o lokalizację. Wiadomość o możliwości nabycia działki pod budowę kościoła przy ulicy Przedszkolnej w Ostródzie na Osiedlu Czarnieckiego, dotarła od ks. prałata Jana Rećko do ks. biskupa dr Jacka Jezierskiego 1 sierpnia 2000 roku. Okazało się, że działka jest ogrodzona, ma 3374,6 m² powierzchni i pozostaje w wieczystym użytkowaniu Spółdzielni Mieszkaniowej *Jedność* w Ostródzie.

Wniosek Księdza Arcybiskupa Metropolity Warmińskiego z 3 listopada 2000 roku o nabycie tej działki pod budowę kościoła został przez Radę Nadzorczą Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej *Jedność* w Ostródzie skierowany 29 grudnia 2000 roku na Zebranie Przedstawicieli, zgodnie z *kompetencjami organu samorządowego, który jest władny do podjęcia decyzji w tej sprawie*, jak informował Przewodniczący Rady Nadzorczej Alfons Straszewski.

W okresie milczenia rozważana była możliwość lokalizacji kościoła i domu parafialnego między ulicami 21 Stycznia i Przedszkolną, lecz Zarząd Miasta Ostródy, aby nie uszczuplać placu zabaw dla przedszkolaków i uniknąć zagrożeń uznał za jedynie możliwe rozwiązanie działkę przy ul. Przedszkolnej. W tej sprawie miała miejsce wymiana listów między Arcybiskupem Metropolita Warmińskim (5 czerwca 2001 roku) a Burmistrzem Miasta Ostródy (18 lipca 2001 roku).

W dniu 21 lipca 2001 roku Arcybiskup Metropolita Warmiński wydał dekret, mocą którego z dniem 1 sierpnia 2001 roku powołał do życia rzymskokatolicką parafię pod wezwaniem bł. Ojca Pio w Ostródzie. W skład parafii weszło Osiedle Czarnieckiego i Osiedle Stępowskiego miasta Ostródy. Granice parafii przebiegają od wschodu osi ulicy Stefana Czarnieckiego, od północy osi ulicy Władysława Jagiełły, od południa i zachodu brzegiem ogródków działkowych. Parafia otrzymała ziemię, niebo i dusze, kościół parafialny i plebanie buduje sama. Pierwszym proboszczem został mianowany ks. Jerzy Woliński. Wyznanie wiary i przysięgę wierności złożył na ręce ks. prałata mgr Władysława Szmula, Dziekana Dekanatu

Ostróda II w dniu 1 sierpnia 2001 roku. Liturgicznego wprowadzenia w urządowanie dokonał tenże sam ksiądz dziekan podczas uroczystego poświęcenia placu i krzyża przez ks. biskupa dr. Jacka Jezierskiego.

Relikwie bandaży ze stygmatów bł. Ojca Pio dla parafii w Ostródzie przekazał Ksiądz Biskup Drohiczyński, dr Antoni Pacyfik Dydycz OFMCap, w dniu 26 lipca 2001 roku.

W dniu 22 sierpnia 2001 roku w Kancelarii Notarialnej Teresy Ziółkowskiej zawarta została umowa przeniesienia prawa użytkowania wieczystego gruntu, o powierzchni 3375 m² za cenę 68.500.00 zł. W imieniu i na rzecz spółdzielni występowali: Wiesław Romuald Jabłoński i Janina Walentyna Klepacz. W imieniu i na rzecz parafii występował ks. Jerzy Artur Woliński.

Od 1 sierpnia 2001 roku wychodzi pismo parafii Bł. Ojca Pio w Ostródzie pod tytułem: *Dobrego Dnia!*

* * *

Tablica wykazuje, że 31 nowych parafii powstało a 2 wskrzeszone zostały w 21 spośród 33 dekanatów archidiecezji warmińskiej. Najwięcej parafii, bo 6, powstało w mieście Olsztynie, niemal tyle samo, bo 5 w mieście Ostródzie.

Dwucyfrowym przyrostem naturalnym może się poszczycić 6 parafii: Olsztyn — Matki Boskiej Fatimskiej 26,3 promile; Pierzchały 18,75 promile; Olsztyn — Bł. Arnolda 17,37 promile; Słupy 15 promile; Gronowo 12,5 promile; Szczepankowo 11,5 promile. Ujemny przyrost naturalny minus 1 promile wykazała wymierająca parafia w Nowym Dworze koło Szczytna. A więc 32 parafie spośród 33 są rozwojowe.

Liczby wiernych, chrztów i pogrzebów podali księża proboszczowie.

L.p.	Dekanat	Data	Miejscowość	Wezwanie	Wierni	Przyrost promille
1	2	3	4	5	6	7
1.	Barczewo	1999.05.24	Wójtowo	NMP Królowa Męcz.	420	7,1
2.	Braniewo	1998.07.01	Gronowo	Regina Protmann	400	12,5
3.	Frombork	1996.01.01	Pierzchały	Małgorzata	240	18,75
4.	Górowo II.	1999.07.01	Gałajny	Wincenty i Towarz.	803	6,2
5.	Grunwald	1995.07.01	Szczepankowo	Antoni Padewski	970	11,5
6.		1996.08.01	Samin	NMP Nieust. Pomocy	1144	8,7
7.	Kętrzyn	1993.07.01	Kętrzyn	Jacek	4000	6,75
8.	Kozłowo	1995.02.01	Turowo	Michał Archanioł	640	7,8
9.		1997.02.22	Rozdroże	Królowa Jadwiga	1336	4,7
10.	Lidzbark	1992.07.01	Lidzbark	Andrzej Bobola	2900	7,3
11.	Mragowo II	2000.11.01	Mragowo	O. Pio	2500	
12.	Nidzica	1993.07.01	Nidzica	Bolesława Lament	2951	9,6
13.		1994.07.01	Kanigowo	Podwyższ. Krzyża	940	8,9
14.	Olsztyn I	1994.07.01	Olsztyn	Maksymilian Kolbe	2133	5,6
15.		1994.07.01	Olsztyn	Wojciech	3576	7,3
16.	Olsztyn II	1998.11.29	Słupy	NMP Nieust. Pomocy	500	15
17.	Olsztyn III	1992.06.29	Olsztyn-Likusy	NMP Wspom. Wiern.	1264	6,3
18.		1993.07.01	Biesal	Niepokał. Pocz. NMP	1291	7,2
19.		1998.12.01	Olsztyn-Redykajny	Arnold	892	17,37

1	2	3	4	5	6	7
20.		1998.12.25	Olsztyn ul. Żurawia	Jan Bosko		
21.	Olsztyn IV	1995.08.01	Olsztyn	MB Fatimska	1800	26,3
22.	Olsztynek	1996.02.15	Dorotowo	Dorota z Mątów	600	7,7
23.		1996.07.01	Olsztynek	Aniela Salawa	1480	3,9
24.	Orneta	1994.11.01	Krosno	Nawiedzenie NMP	418	6,4
25.	Ostróda I	1993.07.01	Ostróda	Faustyna Kowalska	2988	7,2
26.		1993.07.01	Ostróda	Jan Bosko	2230	8,4
27.		2000.07.01	Ostróda	Hiacynta, Franciszek	5202	
28.		2000.07.01	Kajkowo	Monika	900	
29.		2001.08.01	Ostróda	O. Pio	5000	
30.	Ostróda II	1993.07.01	Ostróda	Marcin	3500	4,4
31.	Pasym	1998.07.01	N. Dwór k. Szczytna	Wojciech	480	-1
32.	Sępapol	1994.11.01	Łabędnik	MB Zwycięska	1300	1
33.	Szczytno	1992.07.01	Szczytno	Chrystus Król	4023	8,5